"Jé strýček přišel na návštěvu," oznamovaly halasně dětské hlásky, "bude vyprávění!"
"No to jenom, jestli jste byli hodní broučci," brumlal již za vstupem ztepilý tesařík. Pozorně si očistil všechny nožky o pilinovou rohožku. Trochu se ohnul při vstupu do obytné dutiny, umě vytvořené v bytelném dřevu.
V přítmí svítícího troudu dobře viděl řadu postýlek a rozzářenou řadu očiček drobotiny.
Přivítal se s Maminkou, pokynul Bratrancovi, který si v koutě u ponku přibrušoval své nářadíčko.
"Tak vás rád po čase vidím. A co? Maminko. Zaslouží si mrňata nějaké to vyprávění?"
To už se probíral předloženými dobrotami, které mu podsunula Maminka na tácku z okvětního lístku dobromysly.
"Tak, kterou pohádku by ste chtěli?"
Ne, ne, žádnou pohádku, vyprávěj strýčku to o statečném Tatínkovi, neslo se jednohlasně, za vzrušeného drnčení malých krovek.
Odložil svůj frajerský klobouček z lučního zvonku.. Jeho dlouhá tykadla vykouzlila na stropě míhavé tajemno. Odkašlal si.
"To bylo před velkou vodou a studenými větry. V době hojnosti na paseckém polomu.
Vaši rodiče obývali ty nádherné kmeny, položené přes bystrou vodu. Své chodbičky a tunýlky s vervou mládí kutali k radosti a poctě Velkého Dubu, ať má své staleté mízy vždy dost."
Všichni v komůrce poklonily svá tykadla.
"Ty klády používali lidé k přístupu ke svým domkům a domečkům tady v okolí. Říkají celé té hromadě klád Osada Slunečního Svitu. Jsou to ti mužíčkové a ženuškové v zeleném oblečení, kteří se občas scházejí za teplých večerů a pomocí ohňových polen napodobují naše příbuzné - svatojánky.
Tak teda, oni tu vaši rodiče žili v poklidu a v harmonii s tou dvounohou čeládkou. Čtyři i pět sluníček v týdnu se tam u vody poctivě budovalo a tesalo. V pravidelných dvou sluníčcích se nedalo vystrčit ani tykadlo. To bylo fofr sem, fofr tam. Pořád běhal někdo s obrovskými kalichy pro vodu, či kutálely se sudy kdoví s čím a hrozný hřmot okovaných tlapek.
A znova pokojné ticho rušené jen zlovolným žluním skřehotáním.
Až jednou, za úplňku, uprostřed klidové sezóny se strhnul běs. Kdesi mezi sruby se ozvaly hlasy a ty hnaly nezřetelný stín právě k potoku. Stín vběhl na propracované dřevo a rázem svou vahou prolomil celé dílo generací vašich předků. Nesl přes rameno žok tak těžký, že to ty klády neunesly. Mužíčkové s lucerničkami a kovovými hračkami se toho ničitelskýho lumpa zmocnili a jistě ho odvedli na popravu k nejbližšímu Velkému Buku.
Druhý den, Přenesli na výsluní zelení mužíčkové zbytky vašeho starého obydlí sem, doprostřed krásné planiny a nabídli vaší rodině jistě za odměnu to nejskvělejší dřevo. Dřevo našich snů. Jistě jako vděk za dopadení nočního lumpíčka."
Vyprávěl by ještě dál, ale pochrupování utahaného Tatínka i Maminky a mžourající očka posledního poslouchajícího broučka mu napověděly, že je čas na spánek.

Po ránu, kdy slunce prosvítilo kapky v pavučinách a od luk se zvedla mlhová vlhkost, sedí na ochozu Strejda tesařík, ve své velikosti, vedle tesaříka Bratrance. Pozorně sledují dění pod sebou.
Tam, na mokrem poskvrněné trávě stojí dva zelení mužíci a cosi mumlají. Jistě chvalozpěvy na hrdinné broučky. Uklání se, zvedají pohledy vzhůru a zase ty bručivé hlasy.
"Vidíš to? Já to říkal, že je blbost sem tahat ty trosky mostu. Měli jsme to spálit u potoka. Máš toho postřiku dost?"
"Jo, šerif říkal, že by to mělo stačit. Prej s tím má vdova Vávrová dobrou zkušenost. A kdo nám

pučí žebřík?"
"Douda by měl přivézt skládací hliníkáč. Prej za flašku rumu. Ale furt lepší než ten totem vykopávat!"
Znova koukli k vršku rohatého a zobákovitého dubového kmene a v prstech drtili hrubé piliny. _

_____

Jiří Bok - Bokajs
Trapsavec 2011